

Agresszió a mindennapokban

Az agresszió különböző megnyilvánulási formái mindenhol jelen vannak az életünkben. Márpedig az agresszív minta – származzon akár élő személytől, akár rajzfilm szereplőjétől – agresszív viselkedésre tanít.

Tudjuk, hogy a hírekből, a filmekből, az animációkból, az internetről, a számítógépes játékokból dől az agresszió. Többek között ezért is üdvös, ha az ember nem tölt túl sok időt a képernyők előtt, de úgy gondolom, lehetetlen vállalkozás a gyerekeket teljesen elzárni a média, a játékok világától. A megoldás valahol a szabadidő eltöltésének észszerű arányaiban lehet, miszerint a délutánok, az esték, a hétvégék és a szünidők lehetőleg ne kizárólag a televízió illetve a számítógép előtt teljenek, hanem legyenek a gyerek számára egyéb építő jellegű, vonzó alternatívák arra, hogy elfoglalja magát (családi programok, edzés stb.).

Vegyük úgy, hogy sikerül mértékletessé tenni a fent említett információk fogyasztását, a helyzet még úgy is meglehetősen elszomorító, hiszen agresszióból a mindennapok eseményei szintjén is tapasztalhatunk bőséggel. Nézzünk egy átlagos napot!

A gyerek elindul reggel az iskolába. Ha kocsival viszik a szülők, a türelmetlen, rohanó autósok világában találja magát, akik hol verbálisan („Húzzál már!”, „Hol szerezted a jogosítványodat, te csiga?” stb.), hol vezetési stílusukat tekintve engednek bepillantást az agresszió széleskörű lehetőségeibe. Amennyiben főszereplőnk inkább a tömegközlekedés szépségeivel ismerkedik iskolába menet, hasonló hangulatú ízelítőt kaphat az utazóközönség jeles képviselőitől („Mit képzelsz, hogy szállnak le az emberek, ha beállsz az ajtóba?”, „Vedd már le a táskádat kisfiam, hát nem látod, hogy nem lehet elférni tőled!”).

Sikerül beérni az iskolába, ahol - emberek lévén – a tanárok sem mindig mentesek az agresszív megnyilvánulásoktól (kiabálás stb.). Zajlik a nap, elérkeztünk a délutánhoz, jöhet a bevásárlás a boltban. Mindenki igyekszik hazafelé, diákunk egyedül vagy éppen családi kíséretként vesz részt a helyzetben. Hosszú a sor a pénztárnál, valaki észreveszi, hogy elfelejtette a tejet, visszaszalad érte, telik az idő, lassan halad a sor, egyszer csak a pénztárgépből kifogy a szalag, és a pénztárosnak ki kell cserélni. Többeknél itt szokott elfogyni a cérna, amikor is kifejtik, hogy ki és hova mehetne most már, de azonnal. Végül este együtt a család, és talán csak egy-egy ajtócsapkodás, rövid veszekedés erejéig talál utat magának a szülőkből reggel óta felgyülemlett feszültség.

Illusztráló példának talán elég is ennyi abból a számtalan, mindannyiunk által jól ismert és nagyon is valóságos mindennapi élethelyzetből, amelyekben a gyerekek agresszív viselkedést tanulnak. Érdeemes talán a televízió és a számítógép mellett magunkat is kritikus szemmel nézni, vajon, jó példát mutatunk-e.

Makai Adrienn, pszichológus